

Júdás - tulajdonképpen - egy jófiú volt?

2006. May 31.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.05.28.

Kedves Testvéreim! Istennek Igéje, melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek, írva található az Apostolok cselekedeteiről írott könyvnek az első részében, a 15-től a 26-ig terjedő versekben.

Így szól Istennek Igéje az Apostolok cselekedeteiről írott könyv első részéből, a 15-től a 26-ig terjedő versekből:

Azokban a napokban felállt Péter a testvérek körében, amikor mintegy százhusz főnyi sokaság volt velük együtt, és így szólt: „Atyámiai, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által Júdásról, aki vezetője lett azoknak, akik elfogták Jézust; közénk tartozott, és részt kapott ebből a szolgálatból. Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosztettnek jutalmából, de fejfel lezuhant, kettészakadt derékban, és az egész belső része kifordult. Közismertté is vált ez Jeruzsálem lakói előtt, ezért nevezték el azt a mezőt a maguk nyelvén Akeldamának, azaz Vérmezőnek. Így van megírva a Zsoltárok könyvében: Legyen a szállása pusztává, és lakó ne legyen benne, tiszttségét pedig más vegye át. Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik egész idő alatt együtt voltak velünk, amíg közöttünk járt az Úr Jézus, kezdve a János keresztiségétől addig a napig, amelyen felvitetett tőlünk: még valaki tanúja legyen velünk együtt az ő feltámadásának.”. Ekkor felállítottak kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást, akinek mellékeve Jusztusz volt, és Mátyást, és így imádkoztak: „Urunk, minden szív ismerője, te jelöld ki e kettő közül az egyiket, akit választottál magadnak, hogy megkapja ebben a szolgálatban és apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson.”. Ekkor sorsot vetettek rájuk: a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorolták őt.

Kedves Testvéreim! Nagyon gyakran meglepedezünk a Bibliának erről a nagyon fontos részletéről. Hiszen ünnepeljük Áldozócsütörtökön Krisztus mennybemenetelét, hiszen ünnepeljük Pünkösdkor a Szentlélek kitöltését, s a kettő között szinte elsikkad egy lényeges momentum: Mátyás apostollá választása. Hogy miért is olyan fontos ez?

Kedves Testvéreim! Engedjétek meg, hogy először a babonák oldaláról közelítek meg ezt a kérdést. Ugye valamennyien hallottátok azt a mondást, hogy ha tizenhárman ülnek egy asztalnál, akkor az egyik meg fog halni. Ugye ismeritek több helyen Magyarországnak, de a fejlett Európában, a keresztyén kultúrában alakult ki ez a mondás, ami abszolút helytelen, hiszen ha belegondolunk, ugye arra gondolnak ezek az emberek, hogy az utolsó vacsorán – Jézussal együtt – tizenhárman ültek az asztalnál. De először is, ha valaki ezt mondani próbálja, akkor mindjárt azt kell mondani, hogy kettő, hiszen az utolsó vacsorán ottlévő emberek közül – rövid idővel egymás után – két ember is meghalt. Jézus, akit keresztre feszítettek, aki feláldozta magát, és Júdás, akiről szeretjük azt hinni, és nagyon sokan úgy gondolják, hogy azt a harminc ezüstpénzt visszavitte a főpapoknak és odadobta eléjük. Miért? Mert néhány film így ábrázolja. Hogy valójában mi történt Júdással, meglepedezünk róla, pedig itt leírja az apostolok cselekedeteiről írott könyv. Nem-nem, nem megbánta vétkét, nem öngyilkos lett a szónak abban az értelmében, ahogy ezt szeretik beállítani. Nem, ő földet vett magának, és ott történt vele egy olyan baleset, hogy fejfel előre – ugye Jeruzsálem hegyoldalába, mint ahogy a szőlőhegyekben (hogyha a Somlón, vagy Badacsonyan járt valaki), egy ilyen nagyon meredek domboldal Jeruzsálem mellett az a rész, ahol földet vett – leesett a magas pontról, halálra zúzta magát a sziklákön. Fontos, hogy ennek tudatába legyünk, hogy az egyik feláldozta magát, a másik áldozata lett az Isten büntetésének. A tizenháromból mindjárt kettő esett ki, és Júdás helyére, a tizenkettő közé beválasztanak egy harmadikat. Miért is? Azért, mert Péter föláll, és azt mondja: A dolgoknak a helyükön kell lenniük. Nagykorúak vagyunk, az Isten megtanított minket arra, hogy hogyan végezzük az Ő szolgálatát, tizenketten voltunk azok a kiválasztottak, tizenkét apostolt küldött szét, amikor először kiküldte Jézus a tanítványait, hát, ha most nekiállunk annak a nagy munkának, hogy az egész világon minden népeket tanítványokká tegyünk, most, hogy Krisztus felment a mennyekbe, először is ki kell egészülnünk tizenkettőre, mint tanítványok. Meg is történik, és milyen érdekes, két emberből lehet választani, az egyik: „Józsefet, más néven Barsabbást, akinek a mellékeve Jusztusz volt”. Jusztusz igazságot jelent latinul. Van egy ember, akiről tudjuk azt, hogy igazságos, s van egy másik, akiről annyit tudunk, hogy Mátyás. Mi történik? Nem azt mondják ezek az összegyűlt emberek, a tizenegy vagy a százhusz, hogy: Mivel te vagy az igazságos, mi téged akarunk. Nem-nem! Imádkozni kezdenek: Urunk, itt van ez a két ember, akit mi megfelelőnek látunk, válassz Te. S a sorsvetés, amit később mindenki elfogad, és senki nem kérdőjelezi meg, nem Jusztuszt hozza győztesnek, hanem a szolgálat nehéz feladatát – mondjuk így talán, keresztjét? – Mátyásnak kell fölvennie, őt választják apostollá. Nagyon fontos, hogy Pünkösdre készülve, a Szentlélek kitöltetésére készülve, illetve erről való megemlékezésre készülve, ráébredjünk arra, hogy mire kitöltetik a Szentlélek, rendbe van – mondjuk így – az ókori egyházszervezet, az első gyülekezet. Ráadásul minden pontosan úgy történik, ahogy Isten előre eltervezte ezt. Amikor Péter föláll, akkor nem azt mondja, hogy: Testvérek baj van. Oldjuk meg a problémát! Miért fontos ezt észrevenni? Azért kedves Testvéreim, mert akármilyen baj van akár az egyházunkkal, akár a gyülekezeteinkkel, akár az országunkkal, nagyon hamar az történik, hogy okos emberek, vagy magukat okosnak gondoló emberek vakarják a fejüket, hogy mit tehetnek mi? Péterék nem ezt csinálták. Jézus felment a mennyekbe, de ők nem feledkeznek el egy pillanatra sem arról, hogy az Isten Igéje, az Isten útmutatása ott van a kezükben. Péter föláll, és azt mondja: Hoppá, megmondta ezt Dávid szája által Isten, hogy ez fog történni, megmondta a zsoltáros is, hogy aki el fogja árulni a Megváltót, az meg fog halni, még az a föld is átkozott lesz, ahol ő meghal – nem véletlenül Vérmezőnek nevezik azt a helyet, vagy nevezték el azt a helyet, ahol Júdás halála bekövetkezett. Most, mikor minden a helyén van emberek, cselekedjünk ennek megfelelően, csináljuk azt, amit Isten Igéje, és az észszerűség is mond. Nincs ebbe még semmi megszállottság, nincs ebbe semmi vallásos rajongás, sőt, mondhatjuk azt, hogy először kerüljenek a helyükre a dolgok, és utána jöhet a Szentlélek kitöltetése. Az Isten ezt is bölcsen elrendezi. Amikor mindez megtörténik, kiválasztják Mátyást. És engedjétek meg egy pillanatra, hogy előre ugorjak csak azért az időben, és a bibliai időről beszéljek, mert nagyon komolyan kapcsolódik Mátyás apostollá

választásához plusz egy személy, akivel az apostolok létszáma tizenháromra egészül ki. Tudjátok, ki a tizenharmadik apostol, akit Jézus maga választ a maga helyére? Úgy hívják, hogy Pál. Nem a tizenegy egészül ki tizenkettőre Pál apostollal, nem. Amikor Pált elhívja az Úristen, akkor újra helyre áll a rend: tizenkettő és egy, közvetlenül az Isten irányítása alatt. Hogy miért merem ezt így kijelenteni? Hát gondoljatok bele! Péternek óriási problémája van azzal, hogy elmenjen egy rómaihoz – egy római századoshoz –, hogy bizonyosságot tegyen, gyógyítson, mit tegyen. Az Úristen egy látomást látat vele, amikor leszállnak azok féreg, és azt mondja, hogy: Őld és egyed! Péter vacillál. S az Istennek kell egy olyan ember, aki nem vacillál, aki nem gondolkodik, aki végrehajtja azokat a parancsolatokat, amiket Ő mond neki, s ez a Bibliában Pál. Ő az, aki leginkább üldözte az apostolokat, aki üldözte az egyházat, aki a damaszkuszi úton megfordult, és akiről nyugodtan állíthatjuk, Jézus helyére állt.

Nos, kedves Testvéreim, azért beszélek erről, mert ahhoz, hogy a Pünkösödöt, ahhoz, hogy az egyházat, ennek elemeit helyre tudjuk tenni a magunk fejében, a magunk életében, és a világban is, ami körülöttünk él, a struktúrát, a hierarchiát, a szerkezetet is rendbe kell tennünk. Mint, ahogy egy templom építésénél is helyükre kell kerülni a sarokköveknek, és amikor megvannak a falak, csak utána építhetjük rá a tetőt. Én úgy látom, hogy nagyon sok ember van, akiben megvan a vallásos rajongás, akiben megvan a hit, csak éppen ezek a sarokpontok hiányoznak, ezek az aprónak tűnő kicsiny momentumok nem kerültek a helyére, és ebből adódóan ennek a következménye sincs a helyén.

Talán tudjátok, vagy talán találkoztok újságban, TV-ben, rádióban azzal a hírrel –amivel tele volt egy időben minden –, hogy megtalálták Júdás evangéliumát, és hogy Júdás evangéliuma arról beszél, hogy Júdás – tulajdonképpen – egy jófiú volt, aki azért árulta el Krisztust, mert ők ezt előre megbeszélték, satöbbi, satöbbi. Álljon meg a fáklás menet! Hányszor találkoztunk mi már a történelemben olyannal, hogy emberek, akik elkövetek valami gaztettet, utólag megpróbálták igazolni, utólag megpróbálták magyarázkodni. Most, kedves Testvéreim, értsétek meg, olyan dolog ez mint, hogyha visszatérnénk – és nem akarok senkit megbántani – a 60-70 évvel ezelőtti történelemhez. És azt mondanánk, hogy kérem szépen, a zsidók nézete szerint, az ortodox zsidó felfogás szerint ember az, aki zsidó származású és férfi, a világ összes többi – két lábon járó, beszélő, gondolkodó, más nyelveket beszélő – lénye az Ószövetség és a Talmud tanítása szerint nem teljes jogú ember. Ők csak az Isten eszközei. Pontosan olyanok, mint ahogy, amikor mi csinálunk valamit, akkor egy kalapács vagy véső a mi kezünkben arra szolgál, hogy megmunkáljuk azt az adott tárgyat, amit el akarunk készíteni. A zsidó felfogás szerint – tulajdonképpen – mi nem zsidók arra szolgálunk, hogy megmunkáljuk, mívesebbé, jobbá, hatékonyabbá tegyünk Izrael népét. Igen ám Testvéreim, de akkor nem lehet elítélni Hitlert, az Isten eszköze, nem ember, csak embernek látszó tárgy, és csak művelni akarta, meg akarta munkálni a zsidó népet. Ez a gondolkodás, ami Júdás evangéliumát bedobta most a közgondolkodásba, egyetlen dolgot tud csinálni, fölmenteni Hitlert, fölmenteni az összes diktátort, mindenkit, aki valaha zsidóüldözést végzett. Akarjuk ezt? Nem! Azt, aki megölte Isten Fiát – a Biblia tanítása szerint – élére állt azoknak – maga Péter mondja – akik elárulták, aki vagyont vett, anyagi haszonszerzésért elárulta a Messiást, nem lehet most felmenteni néhány papíros alapján, amiket ki tudja ki írt, miért, miért írt, milyen céllal. És kedves Testvéreim, még meg is értem, ha valaki leírta. Tegyük fel – mondok valamit – ha az én nagyapám követne el, vagy követett volna el valami szörnyűséget, isten bizony megpróbálnám az emlékirataimban valahogy tisztára mosni az öreget, nem? Ti is megtennétek. Pusztán a gyermeki szeretet és alázat jogán. Persze, hogy megteszi az ember, hiszen számára kedves az az őse, illetve ha nem kedves számára az az őse, akkor hogyan tudja önmagát igazolni? Hogyan lehet úgy leélni egy életet, hogy: Hát igen, én csak egy ilyen kis szegény, szerencsétlen, egy gazember unokája, satöbbi vagyok. Nem lehet. Ráadásul micsoda megütközéseket, micsoda botránkozásokat okozott a világba ez a bedobott hír, pontosan ugyanúgy, ahogy most indul a híres Da Vinci-kód című film, ami újabb hazugságok garmadáját fogja ránk szabadítani. S nekünk szembe kell nézni vele, pont az ünnep előtt. Tudjátok, miért? Mert nekünk nem szomoríthatja semmi az ünnepünket, minket nem ingathat meg semmi egy pillanatra se abban, amit Péter így mond, hogy: „Atyámfiai, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásból annak, ami előre megmondott”. Lássuk már a történelmet. Az Isten, ha valamit megmond, annak be kell teljesednie. És ha az Isten azt mondta, hogy kell lennie egy gonosztevőnek a tizenkettő között, akkor az egy gonosztevő volt. Ha az Isten azt mondta, hogy választan kell a helyére egy olyan embert, akit Ő majd kijelöl, hogy ki az, akkor meg kell választani, és meg kell adni az Istennek, hogy Ő válassza ki, még akkor is, ha a másiktól tudjuk, hogy Juszusz, ő az igazságos, ő a jó fej, az emberi szemszögből ő egy kiválóság, de nem az Istennek.

És harmadszor, kedves Testvéreim, ünnepre készülve látnunk kell azt is, hogy vannak nyilvánvaló félreértések, félregondolások, félrehallások, amiket ha nem teszünk tisztába – először a saját fejünkben, aztán a környezetünkébe –, akkor nem tudunk méltóképpen ünnepelni. Tudjátok, elgondolkoztam azon, hogy Pünkösdkor, amikor jön a konfirmáció, és jönnek évről-évre gyerekek, hol fiatalabbak, hol idősebbek, mi az a legfontosabb tudás, amit át lehet adni nekik. Én azt hiszem, hogy az, hogy gondolkodjanak, hogy csodálkozzanak rá az Isten Igéjére, csodálkozzanak rá, hogy mit tett az Isten ebben a világban, és gondolkodva szeressék az Istent. Megértve, mert ha megértik, hogy mi miért történt, ha megértik azt, hogy be kellett teljesednie az Írásoknak, akkor talán könnyebben engedik magukat is át a Szentlélek munkájának. Talán könnyebben engedjük mi is, hogy az Isten működjön bennünk – akár jó, akár rossz történik velünk –, ha néha fel tudjuk fogni, hogy a csapásnak is meg kell történnie. Miért? Talán azért, mert az próbál meg minket. Talán, mert az válogat ki minket, hogy ki az, aki ki tud tartani, és ki az, aki nem. Egy ilyen egyszerű példa kedves Testvéreim, de mégis mennyit elmond a keresztyéni szeretetről. A magunk mögött hagyott választási időszak, amikor összeveszték emberek, az volt a keresztyénség nagy példája: ki bírt jó barát maradni közben is, ki bírta tisztelni, szeretni a másikat, ki tudott megfelelni a nagy parancsolatnak. Kedves Testvéreim! Egy katolikus-református házasság – két komoly hívő ember között, na az az igazi dolog. Miért? Mert a különböző nézetek megpróbálják azt a leghatalmasabb parancsolatot, hogy szeresd a te felebarátodat, szeresd, mint önmagadat, és ha magadnak nem ártanál, akkor neki se. Vannak ilyen dolgok az életben, kedves Testvéreim, amelyek meg kell, hogy történjenek velünk, át kell, hogy éljük ahhoz, hogy igazán fontossá legyen, és hogy igazán követni tudjuk. Éppen ezért én azt hiszem, hogy Pünkösdre is csak úgy készülhetünk, hogyha helyére tesszük először a dolgokat. Ha azt mondjuk, hogy: Jó, Uram, töltsen ki bennünk a Szentlélek, ugyanazt kívánjuk magunknak, és a majd itt álló gyerekeknek, mint ami történt ott, azon az első Pünkösden. De előtte legyen már rendben az az ügy, előtte legyen már rendben a struktúránk, a gondolkodásunk, értsük már meg, hogy

minek miért kell történnie. Mert nem véletlenül van az, hogy „Szeresd a te Uradat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből, teljes elmédből!”. Csupán ennyi dolognak kell a helyén lennie. A szívnek, a léleknek, az erőnek és az elmének Testvéreim. És akkor tudunk majd méltó ünnepet szentelni a Szentlélek kitöltetésének, ha most, s az előttünk álló hét minden napján megpróbálunk hittel, erővel, lélekkel és elmével készülni az ünnepre, szeretni az Istent, és embertársainkat. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy a Te tanításod megszólít minket, megszólít minden szinten, ahol meg lehet szólítani az embert, megszólítja a testünket, a zsigereinket, megszólítja a szívünket, az érzéseinket, megszólítja a lelkünket, a megmagyarázhatatlan, megfoghatatlan, mégis Hozzád legközelebb álló részünket, s megpróbál minket valóban elevezetni a teljességre a Beléd való közvetlen bizalom felé, hogy el tudjuk látni a mi keresztyéni rendeltetésünket. Urunk, hiszen hogyan tudnánk tanítványokká tenni másokat, ha mi sem tanultuk meg a leckét. Hogyan tudnánk másokat felhívni arra, hogy adják át magukat Néked, ha mi magunk is meg akarunk tartani bármely részt is önmagunknak az életünkéből. Mindenség Istene, köszönjük, hogy Te újra meg újra figyelmeztetsz minket szeretetből. Te nem ítéletet akarsz mondani felettünk, hanem el akarod érni, hogy mi önként szánjuk magunkat Tenéked való áldozatul. Mindenség Istene kérünk hát, vigyázz ránk! Légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, áldd meg őket, adj nekik békességet, szeretetet, egészséget és hitet, érintsd meg testüket, lelküket, erejüket s elméjüket egyaránt, hogy tudjanak őszinte hittel, és tiszta szívvel imádkozni úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.